

Arrest

nr. 118 474 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 augustus 2011 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een meerderjarige Belg, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 5 oktober 2011 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 28 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 28 november 2011 tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verklaart de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 16 maart 2012 onontvankelijk.

1.6. Op 16 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris verder de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 10 mei 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 12.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht "zoals omschreven in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de wet van 15.12.1980".

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. *motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
2. *zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
3. *tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekster niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Verwerende partij volstaat met te verwijzen naar het advies van de art-adviseur d.d. 12.04.2012.

De arts-adviseur heeft evenwel verzoekster niet persoonlijk onderzocht.

Ook heeft de arts-adviseur het medisch dossier niet grondig onderzocht.

Uit de brief d.d. 12.04.2012 blijkt zelfs dat de arts-adviseur enkel de beschrijving van de ziekte heeft afgelezen van het standaard medisch attest en alleen daaruit meent hij dat de ziekte niet levensbedreigend is.

Hij heeft geen uitgebreid medisch dossier opgevraagd bij de behandelende dokter of het ziekenhuis.

De arts-adviseur is onzorgvuldig aan zijn besluit gekomen.

Dr. [E.] attesteert nogmaals in zijn schrijven d.d.22.05.2012 de ziekte van verzoekster ernstig is. [...]"

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard op grond van de vaststelling dat een ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelde dat de ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst hiertoe naar een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer van 12 april 2012, dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht en derhalve integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster geeft aan dat de motieven van een administratieve beslissing afdoende dienen te zijn en aangepast aan het belang van de beslissing, doch duidt op geen enkele wijze op welk punt de weergegeven motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de

door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Er blijkt niet dat *in casu* verweerder in de bestreden beslissing zelf niet kon volstaan met een vermelding van het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een verwijzing naar het uitgebrachte advies van de ambtenaar-geneesheer dat tevens werd gevoegd bij de beslissing, nu uit artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de bevoegdheid om zich uit te spreken over de voorgelegde medische gegevens en deze te toetsen aan het artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volledig berust bij de ambtenaar-geneesheer.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en onzorgvuldig tot stand is gekomen, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze opgeworpen schendingen dienen te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Verder bepaalt artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt, als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een

ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
[...]"

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 april 2012. Zij beperkt er zich evenwel toe te stellen dat de ambtenaar-geneesheer "*enkel de beschrijving van de ziekte heeft afgelezen*" om tot zijn besluit te komen. Met dergelijk vaag en beknopt betoog toont verzoekster evenwel niet aan dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn advies ten onrechte met bepaalde (medische) gegevens of vaststellingen in de door haar aangebrachte medische stukken geen rekening zou hebben gehouden of in strijd hiermee tot de door hem gedane vaststellingen is gekomen. Het komt de Raad, die als niet-arts de vereiste bekwaamheid hiertoe ontbreekt, niet toe de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten.

Verzoekster verwijst nog naar een medisch attest van dr. E. van 22 mei 2012 en stelt dat haar ziekte ernstig is. Het louter verwijzen naar een attest waarin de gestelde diagnoses worden opgesomd en de medische behandeling wordt vermeld, zonder hierbij op enigerlei wijze aan te geven hoe hieruit volgt dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte heeft geoordeeld dat kennelijk geen ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorligt, kan evenwel niet volstaan. Daarenboven merkt de Raad op dat dit een attest betreft dat niet reeds voorlag bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dat zelfs dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Verzoekster betoogt verder dat dit medisch advies tot stand is gekomen zonder dat de ambtenaar-geneesheer haar persoonlijk heeft onderzocht en zonder het medisch dossier grondig te hebben onderzocht. Zij stelt tevens dat de ambtenaar-geneesheer naliet een uitgebreid medisch dossier op te vragen bij de behandelende dokter of het ziekenhuis.

Artikel 9ter, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel slechts in de mogelijkheid – en niet in de verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer om de vreemdeling te onderzoeken die op medische gronden tot een verblijf wenst te worden gemachtigd (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat het medisch advies onzorgvuldig tot stand is gekomen louter omdat zij niet persoonlijk werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer. Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren om een medisch advies te kunnen verstrekken. Verzoekster laat ook na toe te lichten waarom zij van mening is dat haar situatie alsnog vereiste dat de ambtenaar-geneesheer overging tot een medisch onderzoek en deze zich niet zou kunnen beperken tot het verlenen van een advies op basis van de door haar aangebrachte stukken.

Verzoekster maakt verder ook geenszins aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer de door haar voorgelegde medisch stukken niet voldoende zou hebben onderzocht. Zij blijft volledig in gebreke haar bewering in deze zin toe te lichten.

Overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet kan de aanvrager verder – naast het standaard medisch getuigschrift – "*alle nuttige en recente inlichtingen*" overmaken aangaande de ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoekster in de mogelijkheid was om alle volgens haar nuttige en dienstige medische stukken te voegen bij haar aanvraag. Zij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig handelende door geen uitgebreid dossier te hebben opgevraagd bij haar behandelende arts of het ziekenhuis, doch gaat aldus voorbij aan voormelde bepaling. Het gegeven dat verzoekster zelf eventuele dienstige gegevens niet ter kennis bracht van verweerder laat niet toe te besluiten dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* de zorgvuldigheidsplicht miskende. Zij blijft ook volledig in gebreke aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer niet tot een beoordeling kon komen zonder bijkomende medische gegevens op te vragen of zelfs te duiden op welke wijze het wel opvragen van het medische dossier een andere uitkomst tot gevolg zou kunnen hebben gehad.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS